

РЕШЕНИЕ

№ 4837

гр. С, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: В.В.АЛ.

при участието на секретаря ХР.Р.Р.
като разгледа докладваното от В.В.АЛ. Гражданско дело № 20231110132247
по описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

19.03.2024 г., гр. С

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди и двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАСИЛ АЛЕКСАНДРОВ

при секретаря Християна Рачева, като разгледа докладваното от съдия Васил Александров
гр. дело № 32247/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от Д. Г. Д. срещу „Д-р З.Ф.М.“ ЕООД, като се твърди, че страните се намирили в трудово правоотношение по силата на трудов договор от 22.03.2016 г. за длъжността „Чистач, оператор на миячна машина“, като трудовите задължения се изпълнявали на 12-часови смени. Поддържа, че на 21.02.2023 г. бил на работа на редовна смяна на обект „Л.С.“, като имало един час обедна почивка. Излага съображения, че след 13:20 ч. решил да отиде в стаята за почивка, заедно с останалите си колеги, където се осъществявала обедната почивка между 13:00 ч. – 14:00 ч. Навежда доводи, че около 13:30 ч. влязъл в стаята, като имало свободен стол на който седнал, за да говори с колегите си, но както седял столът се счупил, като падайки на земята се бил ударил в областта на главата в

находящият се в близост радиатор. Сочи, че при удара бил изпитал силна болка в задната част на главата, причерняло му, като известно време бил в безсъзнание. Твърди, че колегите му помогнали, като го придържали и отишли в лекарския кабинет, където бил извършен преглед, като кръвното налягане било понижено, а дежурният лекар го освободил от работа, тъй като се намирал в състояние, което не позволявало да довърши работния ден. След това друг колега го откарал до дома му с кола, като бил повърнал в колата. Поддържа, че след като се прибрал ползвал болкоуспокояващи медикаменти, но имал световъртеж, повръщал, поради което на следващия ден със силно главоболие, позивни за повръщане, въпреки ползваните медикаменти, поради което личният му лекар му бил предоставил болничен за периода от 23.02.2023 г. до 04.03.2023 г., като изрично му било казано да не гледа телевизия, да не чете и да няма физическо натоварване. В следващите дни симптомите не отминавали, поради което на 25.02.2023 г. отишъл на преглед в УМБАЛСМ „П.“, където бил извършен преглед, като били предписани медикаменти и назначени изследвания. Инвокира доводи, че злополуката е призната за трудова с Разпореждане на ТП на НОИ от 21.03.2023 г., което не било обжалвано и било влязло в сила. Развива съображения, че в следствие на инцидента бил претърпял емоционален шок, психическо разстройство, изживял сериозен стрес, който бил свързан с уплах и напрежение за живота и здравето му, а в следствие на болките били нарушение възприятието и адекватността му, което рефлектирало в грижите за дома и семейството му. Твърди, че в следствие на трудовата злополука, чийто фактически състав обосновава подробно, е претърпял неимуществени вреди, като сочи, че справедливата стойност на обезщетението е в размер на 15000,00 лева. Поддържа, че се дължи и обезщетение за мораторна лихва от момента на настъпване на трудовата злополука до окончателното плащане. Иска ответника да бъде осъден да заплати претендираните суми. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, като претенцията се оспорва като неоснователна. Твърди, че не оспорва, че страните се намирали в трудово правоотношение, като в случая последното било прехвърлено по силата на чл. 123, ал. 1, т. 7 КТ. Поддържа, че на 27.02.2023 г. му е връчен болничен лист за периода от 23.02.2023 г. до 04.03.2023 г., в който като причина била посочена трудова злополука, а с Разпореждане от 21.03.2023 г. на ТП на НОИ – гр. С, инцидентът бил приел за трудова злополука. Сочи, че след 06.03.2023 г. ищецът изпълнявал задълженията си, като не бил представял други болнични листове, като с оглед сключена застраховка „трудова злополука“ бил уведомен застрахователя, но до момента нямало получени застрахователни суми. Навежда доводи, че с оглед възстановителния период, който бил приключил на 08.03.2023 г., липсвали други доказателства, че неразположението и възстановяването продължават и понастоящем, нещо повече след посочената дата ищецът нямал нито едно отсъствие от работа. Излага съображения за недоказаност на претенцията. Развива подробни аргументи, че размера на претендираното обезщетение е в завишен размер. Твърди, че като работодател изпълнява задълженията си, като осигурява и необходимите условия на труд. Иска отхвърляне на предявените искове. Претендира разноски.

Третото лице-помагач на страната на ответника е изразило становище, с което оспорва претенциите, като сочи, че се присъединява към оспорванията на ответника. Твърди, че претенциите са неоснователни, тъй като ответника в качеството на работодател бил осигурил безопасни и здравословни условия на труд, което обосновава, като прави извод, че се касаело за случайно събитие, тъй като същото било възникнало въпреки усилията на работодателя, като аргументира, че в случая с оглед правилото на чл. 201, ал. 1 и ал. 2 КТ отговорността на работодателя била изключена. Навежда доводи, че претенциите били в завишен размер. Твърди, че след като неоснователен бил иска за главницата, то такъв бил и иска за мораторната лихва. Иска отхвърляне на исковете.

Съдът, като съобщи правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК,

намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 200 КТ, във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

За да възникне имуществена отговорност на работодателя за обезщетяване на причинените на пострадал от трудова злополука работник или служител имуществени и неимуществени вреди, трябва да бъдат установени чрез пълно и главно доказване по правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК следните материални предпоставки: **1) трудова злополука; 2) вреда, водеща до неблагоприятни последици – намаляване на имуществения актив, увеличаване на имуществения пасив или направата на разноски, а по отношение на неимуществените вреди – претърпени болки и страдания от пострадалия или лица, които имат право да получат обезщетение (съобразно Тълкувателно решение № 1 от 21.06.2018 г. по т. д. № 1/2016 г. на ВКС, ОСНГТК) и 3) причинно-следствена връзка между злополуката и причинените имуществени и неимуществени, тоест да са закономерна, естествена последица от злополуката, която е настъпила през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието.** Имуствената отговорност на работодателя за обезвреда възниква независимо от обстоятелството дали той самият, негов орган или друг негов работник или служител е виновен за увреждането – арг. чл. 200, ал. 2 КТ. В този смисъл отговорността на работодателя по чл. 200, ал. 1 КТ е **обективна**, поради което дори и при виновно поведение от страна на пострадалия – при небрежност, работодателят следва да го обезвреди. Би отпаднала работодателската имуществена отговорност само при умишлено самонараняване, но не и при действие при самонадеяност (т. нар. съзнавана непредпазливост). Дори и при съпричиняване на вредоносния резултат при тази форма на вината (в чл. 201, ал. 2 КТ е използван термина „груба небрежност“) отговорността на работодателя може само да бъде намалена.

Между страните не се спори, поради което и с доклада по делото е отделено за безспорно, че: **1) страните са се намирали в трудово правоотношение възникнало по силата на трудов договор от 22.03.2016 г., което е било прехвърлено по силата на чл. 123, ал. 1, т. 7 КТ; 2) че на 21.02.2023 г. ищецът е бил на работа на редовна смяна на обект „Л.С.“, като е настъпил инцидент, който е признат за трудова злополука с Разпореждане на ТП на НОИ от 21.03.2023 г., което не е обжалвано и е влязло в сила.**

Представено е Разпореждане № 32943/21.03.2023 г. на ТО на НОИ – гр. С, като процесният инцидент е признат за трудова злополука.

В практиката на ВКС, формирана по реда на чл. 290 ГПК, която е преобладаваща, безпротиворечиво се приема, че, за да възникне вземането на увредения работник/служител срещу работодателя за репарирание на вредоносните последици от трудовата злополука, е необходимо признаването на злополуката за трудова от надлежен административен орган. В **Решение № 319/22.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 204/2009 г., III г. о., ГК**, е изяснено, че *„липсата на влязъл в сила индивидуален административен акт относно наличието на трудова злополука е пречка за уважаване на исковете по чл. 200, ал. 1 КТ, тъй като не е налице елемент от фактическия състав на имуствената отговорност на работодателя по този законов текст. Установяването на този факт не може да се извърши по съдебен*

ред, тъй като е предвиден специален административен ред, който не може да бъде игнориран” – в същия смисъл е и **Решение № 339/10.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 859/2010 г., IV г. о., ГК и Решение № 31/02.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1894/2009 г., IV г. о.** В тази насока по делото нито се твърди, нито се сочат доказателства, че ответника е оспорил надлежно разпореждането на НОИ за признаване на злополуката за трудова, поради което настоящият съдебен състав намира, че последното е влязло в сила.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на св. Елена Куршумова и св. Вихрен Гроздев.

От казаното от св. Куршумова се установява, че към момента на процесния инцидент тя и ищеца са се намирали в граждански брак, като сочи, че миналата година през м.02 работела при ответника. Длъжността ѝ била „Ръководител смяна“. Знаела за настъпил инцидент по време на работа, за което била писала рапорт. Свидетелства, че инцидентът бил станал на 21.02.2023 г., около 13:00-13:30 ч. Били в стаята за почивка и пиели кафе, когато телефонът ѝ звъннал. Била излязла за няколко минути, след което излязъл Д., който бил изкочил отвътре и се държал за главата. Тя го отвела в лекарския кабинет на Л.С. на втори терминал, където го прегледали. Изяснява, че докторите били констатирали наличието на хематом и имали съмнение за „комоцио“ и го насочили към Пирогов. Той си бил тръгнал, защото бил освободен от работа. Установява, че се била обадила на колега, който го бил закарал в дома му. Свидетелства, че след инцидента ищецът имал болки в главата, като не можел да спи и пиел лекарства. Соци, че към онзи момент били съпрузи, но след това отношенията им станали кошмарни и подали документи за развод. Уточнява, че при излизането на ищеца той бил в съзнание, излязъл през вход 1 и се държал за главата.

При разпита на св. Гроздев се изяснява, че знаел за настъпил инцидент с Д. Д., което се било случило на работното му място. Свидетелства, че колежката му Д.а му се обадила, за да дойде и да го вземе, защото бил паднал. Към 14:00-14:30 ч. бил отишъл и го бил взел, след което го закарал в дома му. Соци, че ищецът имал главоболие, като бил повръщал два три пъти. Уточнява, че след това се бил чувал с ищеца по телефона, които му бил казал, че го боляла главата и бил ходил на лекар, но не знае колко време ищеца е бил в болничен. Изяснява, че го бил видял когато го закарал до дома му, а след това се чували по телефона. Уточнява, че работи на летището, но не бил ходил в стаята за почивка.

Настоящата съдебна инстанция приема показанията на свидетелите Елена Куршумова и Вихрен Грозден за достоверни, тъй като, преценени по правилата на чл. 172 ГПК, са последователни, житейски и правно логични, като не се доказва свидетелите да са заинтересовани от изхода на правния спор, предмет на делото, като показанията им следва да бъдат ценени единствено досежно фактите за които съдът с изрично определение ги е допуснал до разпит, а по отношение св. Гроздев трябва да се спомене, че показанията единствено не може да се кредитират във връзка с телефонните разговори с ищеца, тъй като в тази част показанията не касаят субективни възприятия на свидетеля, а преразказ на твърдения на страна по правния спор, което не съставлява свидетелски показания. Въпреки наличието на неточности в някои детайли, това не може да доведе до извод за противоречивост, нелогичност и непоследователност на показанията. Нещо повече, логично е с оглед изминалия период от време свидетелите, да си спомнят случая по-общо, допускайки неточности в някои детайли, които избледняват с времето, поради особеностите на човешката памет. Съществено е, че субективните им възприятия по отношение на правнорелевантните факти са формирани непосредствено и не са взаимоизключващи се,

включително свидетелят дава показанията си, под страх от наказателна отговорност. Необходимо е да се изясни, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия е нормално свидетелите да описва някои детайли по различен начин, според собствената си гледна точка. Това обстоятелство се обуславя от човешка перцепция, сугестия и контрасугестия, които са обусловени от обективни, но и от субективни фактори.

Прието и неоспорено е заключението на СМЕ от което се изяснява, че на ищеца са поставени следните диагнози: контузия на главата с хематом на глава около 4 см. в диаметър, уточнено е, че при специализиран преглед в УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ е посочено, че е налице хематом в задна теменна област с неврологичен статус: без отпадна неврологична симптоматика. Експертът е посочил, че са дадени болнични за 14 дни с диагноза: сътресение на мозъка, но е изяснено, че при преглед е направен извод с оглед неврологичната симптоматика, че не е налице сътресение на мозъка. Вещото лице е уточнило, че уврежданията се дължат на действието на твърди тъпи предмети и могат да се получат при удар на главата в радиатор по твърдения от ищеца механизъм, като по медико-биологичните си признаци се касае за временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Изяснено е, че при получаването на травмата пострадалия е изпитвал не по-силна болка от обичайната, като при преглед от 25.02.2023 г. е отразено наличието на болка при пипане в областта. Посочено е, че подобни травми преминават за срок около две седмици. В о. с. з. от 01.02.2024 г., вещото лице е посочило, че въпросът за наличието на мозъчно сътресение се определя от прегледа при неврохирург или невролог. Експертът е посочил, че при този преглед е отразено неврологичен статус: без отпадна неврологична симптоматика, но без посочването на заключение за наличието на мозъчно сътресение, като лекарят е дал по-детайлно описани на диагнозата „контузия на глава“. Уточнено е, че контузия буквално касае натъртване, като лекарят е дал и по-богата палитра на морфологичните увреждания, което според вещото лице води до извод за най-голяма адекватност на диагнозата. Посочено е, че принципно най-тежките черепно-мозъчни увреждания касаещи падане от собствена височина са тези при който главата се удря в задната част, като причината за това е липсата на предпазното действие на ръцете. В случая се касаело за хематом на меките тъкани, като принципно при падане назад бил възможен неблагоприятен изход, като това можело да бъде в различни варианти на нараняванията. Вещото лице е изяснило, че при седнало положение рискът е по-малък, защото се намалява кинетичната енергия. Уточнено е, че предписанията при мозъчно сътресение, при което е налице гадене, повръщане и виене на свят са като дадените в процесния случай, като това е й начина на лечение на тази диагноза. Също така трябвало да се избягва гледането на телевизия, светлина, да не се употребяват напитки с кофеин или алкохол, като самият режим бил част от лечението. За главоболието си приемали медикаменти, като нямало друга терапия за мозъчното сътресение. Вещото лице категорично е посочило, че от хематома не може да има подобни симптоми, тъй като тази симптоматика – гадене, повръщане, виене на свят касаела мозъка. Хематомът бил болка, която се получавала в началото и след това постепенно се резорбирала, като ако не се докосвал нямало болка, като хематом означавало кръвонасядане.

Съдът, като извърши преценка на заключението на СМЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като е изготвено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените по делото задачи, като липсват доказателства, че експертът е недобросъвестен или заинтересован от изхода на правния спор.

Вземането за обезщетение при настъпила трудова злополука възниква от смесен фактически състав с гражданскоправни последици, т. е. признаването на злополуката за трудова с индивидуален административен акт е конститутивна част от фактическия състав на обезщетението по чл. 200, ал. 1 КТ. В случая безспорно е установено, че процесната злополука е призната за трудова.

Съдът при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства намира, че безспорно са установени всички материални предпоставки. На първо място с оглед представеното разпореждане от НОИ, безспорно се установява, че вредоносното събитие е трудова злополука. На следващо място, при преценка на свидетелските показания и заключението на СМЕ, заедно с представените по делото писмени доказателствени средства, които съдът е кредитирал, следва да направи извод, че на 21.02.2023 г., ищецът е претърпял трудова злополука, като сяда на стол на работното му място, последният се е счупил, като ищецът е загубил равновесие, като в следствие на това е ударил главата си в задната част, като е получил хематом, което е обусловило наличието на медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Следва да се приеме, че, за да възникне вземането на увредения работник/служител срещу работодателя за репарирание на вредоносните последици от трудовата злополука, е необходимо признаването на злополуката за трудова от надлежен административен орган. В **Решение № 319/22.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 204/2009 г., III г. о., ГК**, е изяснено, че *„липсата на влязъл в сила индивидуален административен акт относно наличието на трудова злополука е пречка за уважаване на исквете по чл. 200, ал. 1 КТ, тъй като не е налице елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя по този законов текст. Установяването на този факт не може да се извърши по съдебен ред, тъй като е предвиден специален административен ред, който не може да бъде игнориран”* – в същия смисъл е и **Решение № 339/10.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 859/2010 г., IV г. о., ГК** и **Решение № 31/02.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1894/2009 г., IV г. о.**

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че безспорно са установени всички материални предпоставки за уважаване на предявените иски за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди.

По отношение размера на ищцовата претенция за обезщетение за неимуществени вреди, следва да се има предвид, че чл. 212 КТ препраща пряко към разпоредбите на гражданското законодателство – за неуредените от КТ въпроси за имуществената отговорност на работодателя. Доколкото в КТ липсва метод за оценка на заместващото обезщетение за причинени неимуществени вреди, следва да се приложи правилото, уредено в чл. 52 ЗЗД, а именно – обезщетението да се определи по справедливост.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно **ППВС № 4/1968 г.** понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Настоящият съдебен състав при преценка на всички събрани по делото доказателства счита, че при определяне на обезщетението за неимуществени вреди трябва да се вземат предвид следните обстоятелства – характера и последиците на увреждането, възстановителния период, възрастта на пострадалата към момента на настъпване на вредоносното събитие, претърпените трудности в социално-битов аспект, болките и страдания претърпени от увреждането, социално-икономическата обстановка в Република България към момента на настъпване на процесната трудово злополука. Посочените обстоятелства имат своя относителна тежест, която съдът преценява в съвкупност. Някои от тях – напр. тези свързани с характера на претърпените неимуществени вреди, имат относително по-голяма тежест, а други – напр. възрастта на увреденото лице към момента на претърпяване на неимуществените вреди са с относително по-малка тежест. В случая безспорно се установява, че е налице телесно увреждане, което макар и да касае медико-биологичен признак разстройство на здравето, опасно за живота, касае все пак удар в главата с наличието на хематом, а удара в главата със сигурност, въпреки медико-биологичния признак води до извод, че са налице вреди по жизнено важни части от човешкото тяло, което се основава и на опитните правила (т. нар. правила на формалната логика), който са част от доказателствени процес по делото. Разбира се в случая, съдът намира, че следва да вземе предвид и не дългия възстановителен период, като отчете и останалите фактори – инфлация (към момента на настъпване на вредата), възрастта на лице (касаещо различни прояви на увредата и емоционалното състояние), а така също и явно влошения начин на живот. За пълнота трябва да се посочи, че влошените семейни отношения на ищеца са ирелевантните. Формално те не са въведени с като основания с исковата молба, а отделен е въпросът и дали изобщо би могло да се докаже наличието на причинно-следствена връзка, доколкото действително едно увреждане може да ескалира влошаване на семейния климат, но едва ли само то би могло да е причината.

Съдът приема, че заместващото обезщетение на ищеца за причинените му неимуществени вреди неимуществени вреди в следствие на трудовата злополука е 7500,00 лева. Посоченият размер на обезщетението се обуславя от изложените по-горе обстоятелства дългият възстановителен период, трайните последици в биологичен, професионален и социално-битов план, които нараняването има за ищеца и претърпените от него лично болки и страдания, които не превишават нормалните такива при подобна травма. А за разликата до

пълния предявен размер от 15000,00 лева, претенцията следва да бъде отхвърлена.

По отношение на иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, в случая последният когато е предявен се счита за законна последица от деликта – процесната трудова злополука, поради което съобразно чл. 84, ал. 3 ЗЗД, ответника изпада в забава от момента на деликта, т.е. въпроса за размера и крайния период ще се определи при изпълнението.

Съдът констатира, че по делото нито са представени, нито са сочени доказателства, че дължимия размер на обезщетението за неимуществени вреди, да е бил действително заплатен от ответника или третото лице-помагач, поради което настоящият съдебен състав е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

Не могат да бъдат приети доводите на ответника и третото лице-помагач по отношение условията на труд. Същите не могат да изключат отговорността на работодателя или да я изключат. Напротив, ако не са осигурени изискванията на ЗЗБУТ, то това евентуално би могло да ескалира размера на обезщетението, но когато са осигурени, то не може да екскулпира работодателя, защото целта на отговорността по чл. 200 КТ е друга. Логиката е разпределение на риска, поради което на работника или служителя е предоставена по-голяма защита, независимо от изпълнението на задълженията на работодателя при този вид отговорност за вреди. Именно това е логиката на чл. 201 КТ, че отговорността може да бъде само намалявана, но не и изключена, като основно намаляването касае груба небрежност – арг. чл. 201, ал. 2 КТ. Отговорността може да бъде изключена само при умисъл (чл. 201, ал. 1 КТ), но това изисква ясно и точно посочване от страна на ответника на съответните обстоятелства, респ. провеждането на пълно и главни доказване. Извън бланкетните твърдения на третото лице-помагач (под формата на доводи) в случая подобни възражения в делото нито са въвеждани, нито са доказани, поради което и съдът счита, че не следва да ги уважава.

Неоснователни са съжденията на третото лице-помагач досежно наличието на трудово правоотношение между страните. В случая последното е възникнало от договор, за който се прилага общото правило на чл. 21, ал. 1 ЗЗД – т. нар. относително действие на договорите, поради което третото лице-помагач не може да черпи възражения от чуждо отношение. Отделен е въпросът и че самите твърдения на третото лице-помагач са вътрешно противоречиви. Ако защитната теза е липса на отношение, то е нелогично цялостното поведение на страната в производство, която да късен етап в същото започва да оспорва факта на наличие на прехвърляне на трудовото правоотношение. Друг е въпросът, че принципно съдът е отделил тези обстоятелства за безспорни, поради което и ненуждаещи се от доказване, като третото лице-помагач е пропуснала процесуалната възможност да се противопостави на тези процесуални действия – в този смисъл вж. напр. **Определение № 196 от 18.04.2019 г. на ВКС по гр. д. № 262/2019 г., II г. о., ГК; Решение № 87 от 27.06.2019 г. на ВКС по гр. д. № 4808/2018 г., II г. о., ГК.**

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират разноси и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, съобразно уважената част от претенциите следва да му се присъди сумата от 700,00 лева, представляващи дължимо адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Ответникът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, предвид отхвърлената част от иските, следва да се присъди сумата от 1000,00 лева, представляващи дължимо адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, съдът намира, че следва да осъди ответника да заплати по сметка на Софийският районен съд сумата от 450,00 лева, представляващи деловодни разноски и дължима държавна такса за първоинстанционното производство.

По аргумент от чл. 78, ал. 10 ГПК на третото лице-помагач на страната на ответника не се дължат деловодни разноски, поради което и такива не могат и не следва да му се присъждат.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Д-Р З.Ф.М.“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С, бул. „С“ № 48, ет. 6, Мол С, **да заплати на** Д. Г. Д., ЕГН: *****, с адрес: гр. С, ул. „А.К.“ № 41, ет. 6, ап. 11, на основание чл. 200 КТ, във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **сумата от 7500,00 лева**, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди – претърпени болки и страдания от това, че на 21.02.2023 г., поради трудова злополука, призната за такава с Разпореждане № 32943/21.03.2023 г. на ТО на НОИ – гр. С, настъпила при следните обстоятелства: сядане на стол на работното му място, който се е счупил, като Д. Г. Д. е загубил равновесие, като в следствие на това е ударил главата си в задната част, като е получил хематом, което е обусловило наличието на медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота, **ведно със законната лихва от 21.02.2023 г.** (датата на настъпване на трудовата злополука) до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 7500,00 лева до пълния предявен размер от 15000,00 лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Д-Р З.Ф.М.“ ЕООД, ЕИК: ***** **да заплати на** Д. Г. Д., ЕГН: *****, **сумата от 700,00 лева**, представляващи дължимо адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Д. Г. Д., ЕГН: ***** **да заплати на** „Д-Р З.Ф.М.“ ЕООД, ЕИК: *****, **сумата от 1000,00 лева**, представляващи дължимо адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „Д-Р З.Ф.М.“ ЕООД, ЕИК: ***** **да**
заплати по сметка на Софийският районен съд, **сумата от 450,00 лева**, представляващи
деловодни разноси и дължима държавна такса за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач „ДЖ.З.“ АД на
страната на ответника „Д-Р З.Ф.М.“.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните
пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____